

Ted' byl ten okamžik, kdy jsem ji měl políbit nebo aspoň vzít za ruku. A já místo toho řekl: „Tak jo!“ a opile vykročil.

Něco jsem vyprávěl a ona se smála, ale už ne tak nádherně jako předtím.

Možná jsem byl tehdy ještě romantik, snad jsem čekal na tu pravou. Ne, byl jsem mladej a blbej. Však on mě život jednou naučí.

Chtěl jsem být vtipný gentleman, ale ona chtěla jen aby ji tajemný kluk z dalekého města někde ohnul. Je to jako porušit nepsané pravidlo života. Ložené výhry se nepokládají, ale já ji položil. Ani nevím, proč jsem to tehdy udělal. Možná proto, že se to ode mě čekalo, a to jsem neměl rád. Možná i proto, že to bylo tak snadné. Nikdy jsem si nedal od nikoho nic nutit – vždycky jsem byl dubová palice, která si nedá od nikoho poroučet.

Před jejím ztichlým domem jsem ji letmo políbil a snad jí i řekl něco o tom, že si budeme psát a že to bylo moc pěkný.

Otočil jsem se a pomalým krokem se vracel přes vesnici. Začal jsem si pískat Yesterday. Nejdřív potichu, ale pak už jsem si broukal, až jsem spustil naplno a řval na celé kolo. Zpíval jsem a zoufale se smál, jak jsem to zase jednou posral.

Nejdřív se rozštěkal jeden pes, pak druhý a pak se postupně přidali snad všichni ve vesnici.

„Drž hubu!“ ozvalo se z okna u silnice.

„Hovno! Žijeme ve svobodným státě – ať žije USA!“ řval jsem jako pominutý a smál se na celé kolo.

„... si tě najdu, ty hajzle!“ rozsvítilo se v okně a já přidal do kroku.

Byl jsem nachcanej, ale šťastnej a svobodnej, a těšil jsem se pod teplou deku.

Ten život je nakonec kurva fajn!

„Ty vole kluci, já se zamiloval!“ vyřvával ráno nadšený Jindra.

Nemusel jsem ani vytahovat svou jako střep bolavou hlavu zpod deky, abych věděl, jak to s ním včera dopadlo. Jeho jediným štěstím bylo, že se nakonec probudil sám, takže mu zůstane už navždy krásná. První – dokonalá a mýtická.

Otevřel jsem jedno slepené oko a sledoval Vojtu sedícího u malého ohníčku, nad kterým v kotlíku bublala voda.

„Když neumíš chlastat Chlupe, tak nechlastej,“ smál se Vojta.

„Neser! Jsem vlastně hrdina – sem se za vás obětoval,“ snažil jsem se opatrně posadit, ale kladiva v mé hlavě nepřestávala pracovat.

„Jo, magický voči jsou svinstvo. Hlavně že sis nenablil do celty. Na, to tě spraví,“ podával mi ešák s kouřícím čajem.

„Kluci, ta byla úžasná,“ srkal Jindra horký čaj a díval se nepřítomně kamsi do dálky.

„Hlavně si ji nechtěj hned brát, Jindro – víš, že ti bylo nedávno teprve šestnáct,“ mrknul na mě spiklenecky Vojta.

„To je fakt, to by tě ještě zavřeli,“ srkl jsem si sladkého čaje a začal se rozkoukávat po okolí. Slunce už bylo poměrně vysoko a příjemně hřálo. V trávě se třpytily kapky rosy a všude vládlo neproniknutelné ticho, které člověk může zažít jen brzy ráno na Šumavě.

„Kluci, dneska mě nenaserete,“ usmíval se Jindra do dálky a nechával se šimrat teplými paprsky.

„Tak chlapi, pomalu se vzpamatujte, budeme muset vyrazit. Dneska nás čeká pořádněj nášup kiláků. Ať to stihnem do tmy aspoň do těch Prášil,“ zvedl se Vojta ze své cely. „Jdu položit kabel a pak vyrazíme.“

Srkal jsem svůj horký nápoj a díval se za ním nepřítomně k mlázi, kam zmizel s cigárem a polní lopatkou.

Jindra uhasil oheň zbytkem vody z kotlíku, sbalil celtu a připnul ešák k usárně. Vstal a několika cviky se protáhl.

„V noci byla rosa jako prase,“ otočil svoji i Vojtovu celtu. „Tak Mílo, Chlupe, vstávej už.“

Neochotně jsem se vyvalil zpod teplé deky do chladivého rána, natáhl si kalhoty a začal ládovat deku do vrecka. Tu hlavu budu muset rozchodit.

„S váma je teda práce. Chlast a ženský – to je záhuba každýho trampa. Říkám to pořád.“ vracel se Vojta vesele od lesa.

„Nějakej rychlej...?“

„Je to ještě jako hnůj,“ snažil se Jindra vyklepat mokré cely.

„Přes poledne bude horko, takže to doschne. Hlavně už pojďte!“ sbalil Vojta mokrou celtu, hodil na záda usárnu a kytaru přes rameno.

Zbavil jsem celtu toho nejhoršího bordelu a složil ji do batohu.

„Nechal sis tu piva, Jindro!“ zavolal jsem.

„No vidíš, díky! Jsem debil,“ vrátil se Jindra skokem pro své lahváče schované pod smrčkem. Jasně že jsem mu je chtěl nejdřív sebrat, ale táhnout jeho piva dvacet kilometrů za tu srandu nestálo.

Doběhli jsme Vojtu a srovnali s ním krok, v místech, kde se lesní cesta stáčela dolů k Hojsovcem.

„Hele, fízlové s gumama maj asi nějaký cvičení,“ zasmál jsem se a ukázal směrem k asfaltové cestě, kde se rojili esenbáci a několik vojáků se psy.

Poslední metry z kopce jsem pustil, abych vyběhl s těžkým batohem širokou strouhu u silnice. Tak tak jsem to ustál.

„Brzdi Chlupe, ještě seš pod vlivem. Ať tě nemusíme tahat tamhle z maliní,“ smál se Vojta

Srovnali jsme si popruhy batohů a krok a vydali se po silnici k vesnici.

„Ty vole, asi tu maj fakt nějaký manévry,“ ukázal Jindra na dva vojenské gazíky, které stály u cesty.

Přiblížili jsme se k vojákům asi na sto metrů, když nás zvětřili psi. Otočili k nám hlavy a začali štěkat. Psovodi se k nim nahnuli a ukázali naším směrem.

„Támhle jsou!“ křikl jeden z vojáků a já se jen stihl podívat na Vojtu, který jen pokrčil rameny.

Dusot těžkých kanad.

Nikdy bych nevěřil, jakou sílu má rozběhnutý vlčák. Skočil na mě a povalil mě na záda. Vůbec jsem se nestal vzpamatovat. Asi tomu pomohl i těžký batoh, který mě převážil. Pes mi stál na břiše, zuřivě štěkal a jeho sliny mi kapaly na košili. Byl jsem docela rád, že má košík.

Vzduch zaplavila vůně piva z rozbitých lahví a já cítil, jak mi vlhne košile.

To už k nám ale dobíhali vojáci se samopaly.

„Co blbneš, vole?“ podíval jsem se na asi tak stejně starého základáka, který stál nade mnou se samopalem přes rameno a odtahoval psa.

„Drž hubu, svině!“ křikl na mě starší důstojník a kopl mě kanadou do žeber.

Dva na mě klekli a snažili se mi servat z ramen batoh. Jak jsem byl udělaný a zvyklý zápasit, jednomu jsem srazil z hlavy lodičku. Nechtěl jsem se dát.

„Ty se budeš ještě bránit, hajzle!“ začal do mě důstojník kopat a vzal mě pažbou samopalu přes obličej. Druhou jsem dostal odrazem od asfaltu, a všechno kolem zčernalo.

Matně jsem vnímal kaleidoskop rozmazaných obrazů.
Dva mě vlečou ke gazíku.

Nohy mi dřou o ostré kamínky.

V puse cítím železnou pachut' krve.

Vojta má zkroucenou ruku za zády a ládují ho do jiného auta.

Někdo na mě volá – nevnímám ho.

Psi štěkají – křik.

Házejí mě dozadu pod plachtu gazíku.

Kolem to smrdí naftou.

Jindrovi tečou po tvářích slzy. Obličej má od bahna.

Gazík startuje a kodrcavě se rozjíždí.

Naše usárny a kytara zůstávají ležet na cestě.

Ostré slunce mi svítí do očí skrz plachtu korby.

Zavírám oči a všechno mizí.

„Tak vstáváme, mladej!“

Někdo se mnou dost nešetrně začloulal. Pomalu jsem otevřel jedno oko a otrásl se zimou z pivem promočené košile. Hlava mi třeštila.

Seděl jsem na dřevěné židli uprostřed místnosti se stěnami zažloutlými od kouře. Rohy byly skoro černé a do výšky metru byly zdi natřené hnusně zelenou omyvatelnou barvou. Stůl, telefon, psací stroj, tuny papírů, plné popelníky a skříň napěchované šanony. Z rámečku na stěně se na mě mračil Svoboda.

Že jsem na fízlařně jsem poznal i bez benga trůnicího za stolem.

„Jméno!“ položil cigaretu do popelníku a poposedl si ke stroji, kam založil štos růžových papírů s kopíraky.

„Pavlovský,“ rozlepil jsem okoralé rty.

„Celý jméno, hajzle!“ štouchl do mě loktem voják, který stál celou dobu za mnou, a přešel do mého zorného pole.

„Míla,“ procedil jsem mezi zuby.

Nebylo to poprvé, co nás esenbáci buzerovali na trampu. Kamarádovi jednou ostríhali přímo na ulici dlouhý vlasy – jen tak pro zábavu, a bráchovi na nádraží ukradli skautskou lilii z košile. Občas jsme s klukama dostali i na držku, ale řekl bych, že to bylo obecné riziko trampů, nějak to za so-cíku prostě patřilo k věci.

„Bohumil Pavlovský...“ prohlížel si fízl za stolem moji občanku.

„Tak povídej, jak to bylo...“ sedl si voják na stůl a založil si ruce na prsou. Poznal jsem v něm důstojníka, který mě vzal pažbou.

Když jsem byl menší a jezdívali jsme na tramp se strejdou, tak se šlo normálně s kufrem v civilním oblečení a do tramského jsme se převlíkali až na nádraží na Šumavě. Kufry jsme měli přes víkend v úschovně. V neděli zase zpátky do tesilek a s kufrem domů jako správní normalizovaní slušňáci. Tohle bylo ale jiné než obvykle – vůbec jsem netušil, čím jsme je tak nasrali.

„No, Bohouši...“

Zabejčeně jsem se díval do země – nesnáším, když mi někdo říká Bohouši.

Dostal jsem ránu do ramene a pouta se mi za zády ještě víc zařízla do kůže. Mým jediným štěstím bylo, že mám docela snížený práh bolesti. Jedna z mála dobrých věcí, kterou jsem dostal od pánaboha do vínku.

„Kurva! Tak řekni soudruhu kapitánovi, co jste to tam zpívali!“ zakřičel lampas.

Opravdu jsem usilovně vzpomínal, co je mohlo tak popudit – ne kvůli nim, ale kvůli své vlastní zvědavosti. Že by opravdu Beatles? Byli to sice hovada, ale tohle se mi nezdálo.

„Čím dřív nám to řekneš, tím dřív to tu ukončíme,“ podíval se na mě skoro otcovsky policajt. Hodný bengo a zlá guma – no sakra. Trochu jsem se neudržel a odfrkl si, jak mi to přišlo vtipný.

Facka přiletěla okamžitě „Ono tě to, kurva, přejde. Já vás totiž slyšel, i ty protistátní hesla! Ať žije USA!“ otočil se guma na policajta za stolem.

„A určitě jsi chtěl s těma svýma kamarádkama přes čáru, co?“ otočil se ke mně zase major.

„Byli jsme jen na trampu,“ podíval jsem se zase do země.

Čekal jsem další ránu, ale otevřely se dveře a další esenbák přistoupil ke kapitánovi a něco mu šeptal do ucha. Narovnal se, zasalutoval a zase potichu opustil místnost.

Kapitán za stolem pokynul vojákovi. Ten vstal ze stolu, obešel ho a naklonil se k policajtovi.

„Hele, Franto, zdá se, že fakt zpívali v hospodě jen tu jednu anglickou a pak někdo v noci vyřvával to ať žije USA. Tohle na vazbu asi stačit nebude...“

„Co ta čára?“ ani se nesnažil major šeptat.

„Je to šest kiláků vzdušnou čarou, a když jste je sbalili, tak šli navíc úplně na opačnou stranu. Vždyť jsou to ještě kluci...“

„Kurva, Jardo, nemusim ti snad vysvětlovat, co znamená taková mimořádkka. Od tří hodin jezdíme po lesích gazíkama jako čůráci a hledáme je...“

„Tohle ale na prokurátora nestačí, to nám hodí na hlavu,“ pokrčil rameny policajt.

Major si zapálil cigaretu a sedl si zpátky na stůl. Chvilí si mě prohlížel.

„To by byly prémie totálně v prdeli. Co tam zatím máš?“ obrátil hlavu dozadu ke kapitánovi.

„Tu anglickou, že žijeme ve svobodným státě a ať žije USA...“ přečetl policajt ze zápisu.

„No, a pak tam bylo,“ zamyslel se major, „máme bílou krev, komunisty na větev. Máme bílou krev, komunisty postřílet. Ať žije USA, jsme ve svobodném státě. Pryč s komunistama! To by mělo stačit...“ spokojeně si založil ruce na prsa.

Kapitán zvedl hlavu od stroje a podíval se s otázkou v očích na majora.

„Jo, piš! Ti dva vedle to ještě rádi potvrděj,“ típl major cigaretu a odešel z místnosti.

/ JARO 1970 /

Komunistům se konečně podařilo zakázat Junáka a nahradit ho Pionýrem.

Olympic vydal hity Dynamit a Strejček Jonatán a vznikly skvělé filmy jako Hogo fogo Homolka, Čtyři vraždy stačí, drahoušku a Pane, vy jste vdova!

Rozpadli se Beatles, ale Freddie Mercury založil skupinu Queen.

V Americe se začaly hojně využívat bankomaty.

Takže další skvělý rok.